

□ **Podle vzpomínek Jarmily Bratrškové, rozené Mejstříkové volně napsal její syn Pavel Bratrškový**

Můj otec Václav Mejstřík přišel do Sudet se svojí manželkou v roce 1926.

Měli krátce po svatbě a protože nemohli sehnat práci, využili nabídky vrchního rady ČSD a ještě s Josefem, bratrem Václava odjeli do severních Čech, (tenkrát do Sudet) kde byl zájem o české zaměstnance. Josef se odstěhoval do Raspenavy a Václav odjel do Jestřebí.

Zpočátku bydlel Václav s manželkou Marií u německého sedláka Klapače na návsi v Jestřebí.

Václav pracoval u státní dráhy a Marie pomáhala v hospodářství. Až do mého narození v červenci v roce 1929 bydleli v jedné místnosti s výhledem na zříceninu hradu Jestřebí. Po mém narození jsme se odstěhovali do přiděleného strážního domku v Provodíně u závor.

Otec Václav obsluhoval závory, rozvířoval lampy na semaforech a vyhybkách. Matka Marie chodila na houby a na borůvky, kterých tenkrát byly plné lesy. Brzy se s obyvateli Provodína a Jestřebí spřátelili. Většina místních obyvatel byla německé národnosti. V Provodíně bylo například jenom asi 100 Čechů. Bylo nutné, aby Češi i Němci znali oba jazyky. Obě národnosti se mezi sebou často mísily a tak Němci mívali česká příjmení a Češi zase německá. Obchod se smíšeným zbožím v Provodíně měl například Němec, který se jmenoval Koťátko a tak podobně. Češi pracovali převážně jako státní zaměstnanci, četníci, poštáři a železničáři. Němci pak byli zemědělci, řemeslníci a obchodníci.

Z počátku bylo soužití obou národností bez problémů, dalo by se říci kamarádké. Až ve třicátých letech se začaly objevovat určité problémy. Někteří Němci začali chodit v bílých podkolenkách, zdravit se zdviženou pravicí "Heil Hitler" a Čechům nadávat.

Protože zde bylo málo Čechů neměli vlastní školu. Současná škola v Jestřebí byla německá. Česká škola mateřská byla v Provodíně u Jansů kde učila paní učitelka Berdychová. Dnes čp. 100 (pan Tichý). Když jsem měla nastoupit do první třídy odvezl mě otec do české školy do Žíželic u Chlumce nad Cidlinou k babičce Anně. Do druhé třídy jsem už začala chodit v Jestřebí. Tam byla zřízena česká škola právě u pana Klapače na návsi čp. 120. Bylo to právě v té místnosti, kterou naše rodina uvolnila v roce 1929. Sem chodily děti první až třetí třídy. Čtvrtá třída byla v Provodíně u Trunečků čp. 108. Zde učil pan učitel Rýdl. V jednotřídce v Jestřebí pak vyučoval pan učitel Václav Dvořák.

V té době se začalo uvažovat o stavbě české školy. Spolky, jako Jednota severočeská a Baráčníci ukládaly své výtěky z akcí, které pořádaly, na novou českou školu. Pan řídící učitel sehnal adresy továrníků, rozdal dětem obálky a děti psaly a psaly stále jeden text ve smyslu:

Vážený pane továrníku! My děti z pohraničí Vás zdvořile žádáme abyste nám laskavě zaslal 1 Kčs na cihlu na postavení české školy v Provodíně. Děkujeme Vám a podpis. Možná, že to není přesné, ale bylo to účinné. Žádný továrník neposlal jen 1 Kčs.

Škola se dostavěla v roce 1938 a od poloviny září měly děti přejít do nové školy v Provodíně u závor. K slavnostnímu otevření došlo 14.srpna 1938. Byly vydány odznáčky, rozdány pozvánky. Za školou v lese byly stoly s občerstvením. Hrála kapela a ženy v krojích zpívaly národní písně.

Krátce nato přišel bez varování příkaz k odsunu obyvatel české národnosti. Do české školy tak nastoupily jako první děti německé.

České děti tak uviděly svoji školu až v roce 1945.

Jarmila Bratršovská zemřela 26.9.2014 ve věku 85 let.